

— Ама ти ли си, Милчо! Охъ, синко, не те познахъ!

Майката заплака. Прегърна момчето.

— Азъ съмъ! — обади се Милчо. — Какъ ще ме познаешъ? Двадесетъ години изминаха откакъ се пропждохъ! Добре, че те заварихъ жива! А къде е тате?

Майката въздъхна, погледна надолу, помълча малко, па рече:

— Нѣма го, стариятъ. Нѣма

да го видишъ него! Умрѣ отъ во въ своята родна кжща.

мжка! Робството го притискаше като водениченъ камъкъ!

Милчо тжжно погледна очитѣ на майка си. Въ тѣхъ още горѣше меката свѣтлина, която той познаваше добре.

— Нѣма робство вече, мамо! дигна глава Милчо. Свърши се!

Слънцето въ това време надникна презъ зида, сякашъ и то искаше да види пропжденото момче, което се връщаше отно-

Григоръ Угаровъ

ОБИЧАМЪ ТЕ, РОДИНО!

Обичамъ те, Родино —
ти чуденъ земенъ рай,
обичамъ ти простора,
природата презъ май;

и гордитѣ балкани,
полета и рѣки,
и ниви преорани,
и тучнитѣ лжки.

Обичамъ ти селата,
работния народъ,
обичамъ градоветѣ
и тѣхния животъ.

Обичамъ те, Родино,
и въ радость, и въ печаль,
за тебе — клетва давамъ —
живота бихъ си далъ!

Вас. Н. Нешевъ